

лог, който протаканаше преговорите. Един път искаше: да се възложи лично на него ~~важна~~ длъжността на пълноправен папски легат в България, други път предлагаше: областта Северин да бъде дадена на някоя унгарска епархия, в третото писмо той сложи условие: при един венгерски поход в България да му се разреши да бъде носен кръста пред него и войската му, за да се увеличава с това уважението на народа.

Папата приемаше всичко и изпращаше нови послания. Тогава Бела почваше с нови уговорки, които нямаха край: францисканците и доминиканците на Венгрия да тръгнат с войската; папата да отлъчи тържествено и открито всички, които биха нападнали Венгрия през време на похода; да не се дава никому право да заема България, освен томува, комуто Бела позволи; папата да го приеме, заедно с цялата му страна, под покровителството на апостолическия престол...

Асен знаеше за всички тия протакания на преговорите чрез кралския брат Калман, кръстника на новия български престолонаследник.

Ала всички тия кроежи и жажди, всички тия тънки пресметливости, тия хитрини и взаимни надлъгвания, достигаха до него като през някаква гъста мъгла, далече, вълн от света, в който живееше българският самодържец. Тъй малки и смешни му се струваха всички тия усилия, тия лъжи, измами и коварства, тая ненаситна алчност за надмощие, за надпреварвания, това себелюбие, което замрежваше погледа на людете с кървави облаци и ги караше да стискат юмруци в безсилна ярост.

Какво бяха усилията на човека, жалките му хитрини - пред волята на Тогова, който с всевечната си мъдрост управляваше света, в законите на висшата истина и на висшата правда...

Само този, който си служеше с неговите оръжия, който се слагаше под неговата закрила - само той можеше да чака спокойно